

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Śliwiński /spr./

Sędziowie SSO Aleksander Brzozowski

SSR del. do SO Łukasz Kalawski

Protokolant: prot. sąd. N. K.

przy udziale M. N. Prokuratora Prokuratury Wojskowej del. do Prokuratury Okręgowej w Poznaniu

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2015 roku

sprawy **T. O.**

oskarżonego z art. 157 § 2 k.k., art. 288 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wągrowcu , z dnia 24.02.2015 r. sygn. akt II K 824/14

1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. D. kwotę 516,60 złotych brutto tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 656,60 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego w tym opłaty za II instancję.

Ł. K. D. A. (...)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy w Wągrowcu w sprawie sygn. akt II K 824/14 uznał oskarżonego **T. O.** za winnego tego, że:

1. w dniu 10 października 2014 r. w M. na parkingu przy markecie D. dokonał uszkodzenia ciała B. S. w ten sposób, że uderzał go pięścią w twarz i kopał nogami, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy, nadgarstka lewego oraz lewego nadbrzusza co naruszyło czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas poniżej 7 dni, jednocześnie grożąc pokrzywdzonemu pobiciem,

tj. przestępstwa z art. 157 § 2 kk i za to przestępstwo wymierzył mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności;

2. w dniu 10 października 2014 r. w M. na parkingu przy markecie D. działając w zamiarze bezpośrednim dokonał uszkodzenia samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że kopnął w lewe boczne lustro powodując jego oberwanie wraz z kablami oraz zarysowania powłoki lakierniczej na lewym przednim nadkolu, kopiąc w drzwi kierowcy spowodował wgniecenie ich powłoki oraz zarysowanie lakieru na przednim lewym nadkolu, wyrządzając tym samym straty w kwocie 1500 zł na szkodę B. S.,

tj. przestępstwa z art. 288 § 1 kk i za to przestępstwo wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności połączone i wymierzono mu karę łączną 4 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby.

Nadto na podstawie art. 73 § 1 kk oddano oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Poza tym na podstawie art. 46 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego B. S. kwoty 2615,62 zł oraz obowiązek zadośćuczynienia w kwocie 700 zł.

Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy uniewinnił oskarżonego od tego, że w dniu 20 września 2014 r. oraz w dniu 13 października 2014 r. za pomocą przesłanych wiadomości tekstowych sms groził B. S., czym wzbudził w nim uzasadnioną obawę, że groźby te zostaną spełnione,

tj. od popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 kk.

Na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. t. jedn. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188 ze zm.) w zw. z § 14 ust. 2 pkt 3, § 16 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. t. jedn. z 2013 r., poz. 461) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. D. kwotę 619,92 zł brutto tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. t. jedn. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwalniając oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych w całości.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze i zarzucając rażąco surowość orzeczonej kary, poprzez nie uwzględnienie w należyтым stopniu wszystkich okoliczności łagodzących i jako nieadekwatną do celów kary i pozostałych zasad określonych w art. 53 kk.

W konkluzji obrońca oskarżonego wniósł o orzeczenie wobec oskarżonego kary łagodniejszej rodzajowo, tj. kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się oczywiście bezzasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że apelacja jest oczywiście bezzasadna, jeżeli w sposób oczywisty brak jest wątpliwości, co do tego, że w sprawie nie wystąpiły uchybienia określone w art. 438 kpk oraz art. 439 kpk, a nadto nie zachodzi przesłanka z art. 440 kpk.

Apelacją oczywiście bezzasadną jest taka, której bezpodstawność, niezasadność nie budzi wątpliwości. Zasadność (lub jej brak) apelacji wiązać należy bowiem z oceną trafności uchybień, jakie w apelacji zostały wskazane.

Wskazane powyżej okoliczności uzasadniająco określenie przedmiotowej apelacji za oczywiście bezzasadnej niewątpliwie zachodziły w niniejszej sprawie. Dokonując oceny w tym zakresie Sąd Odwoławczy posiłkował się orzecznictwem i poglądami doktryny wypracowanymi na gruncie art. 535 § 2 kpk (vide: F. Prusak „Komentarz do kodeksu postępowania karnego” Wyd. Prawnicze W-wa 1999 s. 1446 teza 17, P. Hofmański „Kodeks postępowania karnego, komentarz” Wyd. C. H. Beck W-wa 1999 s. 857 teza 9, W. Grzeszczyk „Oczywista bezzasadność kasacji w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego” publ. Prok. i Pr. 2002/11/153- t.1, R. Stefański „Rozpoznawanie kasacji

na posiedzeniu” Prok. I Pr. 2001/2/62 t.2, S. Zabłocki „Kodeks postępowania karnego Komentarz” pod redakcją Z. Gostyńskiego Wyd. ABC 002/11/153 W-wa 1998 tom II).

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów apelacji Sąd Okręgowy pragnie zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Analiza ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 kpk, co w pełni pozwala na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Podkreślenia wymaga, iż podstawą apelacji w przedmiocie kary może być tylko zarzut jej rażącej niewspółmierności. O „rażącej niewspółmierności kary” w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk nie można mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę, uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, czyli wówczas, kiedy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową, wynikającą z reguł zawartych w art. 53 § 1 kk, zasadę sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary.

Należy podkreślić, iż niewspółmierność kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwo, nie odzwierciedla należyte całego bezprawia popełnionych czynów i nie spełnia celów kary. Należy mieć na uwadze, że nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę, co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczą, że kara wymierzona jawi się jako kara rażąco niewspółmierna, a więc nie dająca się zaakceptować.

Sąd Okręgowy pozytywnie ocenił orzeczone wobec oskarżonego kary. Zdaniem Sądu Odwoławczego stanowią one sankcje sprawiedliwe, w pełni odpowiadającą dyrektywom wymiaru kary określonym w art. 53 kk. I tak Sąd I instancji orzekając o karach pozbawienia wolności nie przekroczył w żaden sposób zasad wyrażonych w cytowanym artykule, tak by można było mówić o rażącej niewspółmierności, to jest niewspółmierności w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18). Przeciwnie, Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu kary pozbawienia wolności sprawiedliwe, nie przekraczając granic przewidzianych przez ustawę, dostosował dolegliwość do stopnia winy, uwzględnił stopień społecznej szkodliwości popełnionych przestępstw, wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kary te mają osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W tym zakresie wskazać należy przede wszystkim na: gwałtowność ataku oskarżonego, zaatakowanie pokrzywdzonego w sytuacji, gdy nie mógł się on bronić, rozmiar spowodowanych u niego obrażeń, fakt, iż agresję oskarżonego i potencjalne poważniejsze skutki jego ataku ograniczyła interwencja A. S. – jeżeli chodzi o czyn kwalifikowany z art. 157 § 2 kk, a także wartość wyrządzonej szkody oraz poczuwanie się przez oskarżonego do jej naprawy – jeżeli chodzi o czyn kwalifikowany z art. 288 § 1 kk. Poza tym należało mieć również na względzie dotychczasową niekaralność oskarżonego, prowadzenie przez niego ustabilizowanego trybu życia oraz jego młody wiek.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy ocenił, iż orzeczone wobec oskarżonego kary 2 miesięcy pozbawienia wolności za czyn kwalifikowany z art. 157 § 2 kk oraz 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn kwalifikowany z art. 288 § 1 kk, nie mogą być zasadnie uznane za niewspółmiernie surowe i to w dodatku w stopniu rażącym.

Nie sposób zgodzić się z obrońcą oskarżonego, iż orzeczenie Sądu I instancji w wyżej wskazanym zakresie w niedostatecznym stopniu uwzględnia okoliczności łagodzące w niniejszej sprawie oraz potrzeby prewencji indywidualnej. Okoliczności takie jak młody wiek oskarżonego, jego dotychczasowy tryb życia, podjęcie próby pojednania się z pokrzywdzonym zostały przez Sąd I instancji uwzględnione zarówno w wymiarze kary pozbawienia wolności, jak i w rozstrzygnięciu w przedmiocie warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności.

Skarżący postulował wymierzenie oskarżonemu za przypisane mu czyny kar grzywny, przy czym nie odniósł się do poziomu agresji oskarżonego skierowanej zarówno bezpośrednio przeciwko oskarżonemu jak i pośrednio poprzez atak na jego samochód.

Poza tym skarżący nie rozważał w ogóle możliwości ukarania oskarżonego tego rodzaju karą w kontekście treści art. 58 § 2 kk. Oskarżony co prawda pracuje zarobkowo i osiąga z tego tytułu wynagrodzenie w kwocie 1760 zł netto miesięcznie, jednakże z kwoty tej spłaca ratę kredytu 450 zł, nadto 500 zł przekazuje rodzicom na utrzymanie. Dodatkowo uwzględnić należało także zobowiązania finansowe oskarżonego wobec pokrzywdzonego związane z nałożonym na niego obowiązkiem naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 2615,62 zł oraz zadośćuczynienia w kwocie 700 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, że zarówno charakter czynów przypisanych oskarżonemu, jak i jego sytuacja majątkowa nie uzasadniały orzekania współmiernych do stopnia społecznej szkodliwości tych czynów oraz stopnia zawinienia oskarżonego kar o charakterze fiskalnym. Stanowiłyby one zbyt duże obciążenie finansowe dla oskarżonego w stosunku do jego dochodów i obciążających go ciężarów związanych z bieżącym utrzymaniem, spłatą zobowiązania kredytowego oraz naprawieniem szkody wyrządzonej przestępstwem i zadośćuczynieniem pokrzywdzonemu za wyrządzoną mu krzywdę.

Zaprobować należało rozstrzygnięcie Sądu I instancji w przedmiocie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności. Sąd Rejonowy mógł wymierzyć oskarżonemu karę łączną w granicach od 2 miesięcy do 5 miesięcy pozbawienia wolności. Oskarżony działał w tym samym miejscu i czasie oraz na szkodę tego samego pokrzywdzonego, godził jednak w dwa różne dobra prawne, tj. zdrowie człowieka oraz mienie. Uwzględniając powyższe związki przedmiotowo-podmiotowe czynów przypisanych oskarżonemu uznać należało, iż karą łączną 4 miesięcy pozbawienia wolności nie nosi znamion rażącej surowości.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił także możliwości formułowania wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, zważywszy na dotychczasowy tryb życia oskarżonego oraz krytyczny stosunek do przypisanych mu czynów, który przejawiał się w podjęciu starań o pojednanie się z pokrzywdzonym, w szczególności poprzez naprawienie wyrządzonej mu szkody. Z tym względów Sąd Okręgowy w pełni podziela trafność rozstrzygnięcia zawartego w pkt 4 zaskarżonego wyroku.

Poza tym Sąd Okręgowy nie dopatrył się również żadnych uchybień w rozstrzygnięciach dotyczących oddania oskarżonego pod dozór kuratora sądowego oraz nałożenia na niego obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem i zadośćuczynienia pokrzywdzonemu za wyrządzoną mu krzywdę.

Reasumując należy kategorycznie stwierdzić, że Sąd Rejonowy precyzyjnie wyważył wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar represji karnej, ustalając jej wymiar na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz stopnia jego zawinienia – prawidłowo spełniając tym samym zasady prewencji ogólnej jak i szczególnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał zaskarżony wyrok w mocy uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną, nie znajdując żadnych przesłanek przemawiających za zmianą lub uchyleniem zaskarżonego wyroku.

Na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. t. jedn. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188 ze zm.) w zw. z § 14 ust. 2 pkt 4 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. t. jedn. z 2013 r., poz. 461) zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. D. kwotę 516,60 zł brutto tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O pozostałych kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 8 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. t. jedn. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądzać od

oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 656,60 zł, w tym opłatę za II instancję, albowiem nie zachodziły żadne przesłanki do zwolnienia oskarżonego z tego obowiązku.

/Ł. K./ /D. Ś./ /A. B./